

ves der 60 Stemmesedler, som alle vare gyldige, og det afgjørende Fleertal var saaledes 31. Valgte bleve samtlige 9 Medlemmer, nemlig Klein med 57, Raben med 53, Rimestad med 51, Albertsen med 50, C. Christensen med 50, J. Christensen med 47, Kruse med 47, Faaborg med 46 og Kjær med 46 Stemmer. (Holtstein 14 og H. M. Petersen 13 Stemmer).

Man gif derpaa til den sidste Sag paa Dagsordenen:

Første Behandling af „Forslag til Lov om Nyborg Fæstnings Nedlæggelse.“

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2095 ff.)

Rimestad: Det, der er Hovedgjenstanden for dette Lovforslag, og som findes udtrykt i dets meget korte § 1, kan man vistnok meget trostigt gaae ind paa. Efter det Kjendskab, man har til Nyborg Fæstning, troer jeg, at man vistnok kan berolige sig med Hensyn til det Staar, som ved dens Nedlæggelse vil blive gjort i Landets Forsvarsevne. Men jeg har især begjært Ordet for at udtale min Glæde over Lovforslagets § 2, der jo viser, at man ligeoverfor Nyborg ikke har gjort de Principer gjældende, som man isjor fandt sig foranlediget til at gjøre gjældende ligeoverfor Kjøbenhavn. Forholdene ere jo i den Henseende de samme paa begge Steder. I begge Tilfælde var der en Fæstning, der var af Hensyn til denne Fæstning ved Lov foreskrevet Indskrænkninger i Byggefriheden, og det bestemmes nu i begge Tilfælde, at Fæstningen skal nedlægges; men medens man for Kjøbenhavns Vedkommende fandt sig foranlediget til ikke at antage, at Indskrænkningerne i Byggefriheden bortfaldt med Fæstningen, for hvis Skyld de vare blevne til, men derimod fastholdt, at Stierne af Grundene indenfor Demarcationslinien skulde for at have Lov til at bygge udrede en vis Sum, saa har man her for Nyborgs Vedkommende — og det glæder mig, som sagt, meget — gjort det rigtigere Princip gjældende, at med Fæstningen ere Indskrænkningerne i Byggefriheden bortfaldne. Jeg

antager nemlig, at det virkelig er en Principforandring, der er skeet, thi vel gjøres der i Motiverne til Lovudkastet en lille Bemærkning om, at det for Nyborgs Vedkommende ikke var værd at fordre nogen Erstatning for Byggeretten, da en saadan Erstatning vilde være af saa liden Betydning og saa lille Værdi, at den ikke vilde have noget Bidere at sige for Statskassen; men at dette berøer paa en Feiltagelse, fremgaaer paa det Tydeligste af den høitærede Krigsministers Udtalelser i det andet Thing, hvor han f. Ex. Sp. 248 i Landssthingstidenden siger: „Overfor den store Indrømmelse, som er foreslaaet gjort Kommunen, nemlig at den slet Intet skal betale for at faae fuld Byggefrihed paa det Terrain, der ligger mellem Fæstningsværkerne og Demarcationslinien, fortjene disse smaa Byrder virkelig ikke at omtales, og jeg troer ikke, at det ærede Medlem vilde være tilfreds, naar man med Hensyn til Nyborg stillede sig ganske paa samme Maade, som man har stillet sig overfor Kjøbenhavn.“ Man seer altsaa, at den ærede Krigsminister virkelig betragter det som en stor Indrømmelse, der er gjort Kommunen, og jeg maa altsaa antage, at den omtalte Uttring i Motiverne berøer paa en Uagtksomhed, og at det virkelig er en Principforandring i Opfattelsen, der er foregaaet. Dette bestyrkes i høj Grad ved en særdeles fortræffelig Uttring af Krigsministeren, der findes sammesteds Sp. 683; den er ganske kort, og jeg antager derfor ikke, at den høitærede Formand vil have Noget imod, at jeg oplæser den. Han siger: „Men der er ogsaa noget Demoraliserende i, at man isølge Loven skulde opretholde de Indskrænkninger, som støtte sig til Fæstningsforholdene, hvilket paa den anden Side vilde være umuligt overfor en Lov, som tilfører, at indenfor en vis Tid skal Fæstningen uedlægges. Man vilde saaledes altsaa ganske komme til at svæve i Luften; thi paa den ene Side vilde det være Regjeringens Ret, og maaffee ogsaa dens Pligt, at opretholde Indskrænkningen, og paa den anden Side vilde denne Bestemmelse dog savne enhver Grundvold.“ Det er virkelig gyldne Ord, og jeg kan ganske slutte mig til dem. Der er virkelig ogsaa efter